

Bài thơ tình ngày ấy!

Ngày ấy, tôi 14 tuổi, năm bắt đầu của cuộc đời một nữ sinh trung học. Một ngày trong ngăn bàn học của tôi bỗng nhiên xuất hiện một bài thơ tình được nắn nót chép tay trên trang giấy hồng. Bài thơ viết về mùa thu, mượn không gian mùa thu để thể hiện tình yêu, một tình yêu mong manh, phảng phất nỗi buồn rêu phong, cổ kính nhưng thật đẹp - đẹp đến nao lòng. Cứ thế đàng đẵng 29 ngày, vẫn một

nét chữ ấy, vẫn một bài thơ duy nhất ấy luôn đợi chờ tôi khám phá. Và mỗi tối trước khi đi ngủ tôi lại dành thời gian đọc lại bài thơ rồi cất chúng vào một cái hộp nhỏ. Với tâm trạng của tuổi mới lớn, tôi tha hồ tưởng tượng về người viết thơ bí ẩn, hân hoan đón nhận điều bí mật như một trò chơi dễ thương của riêng mình.

Cho đến một buổi sáng đến lớp, theo thói quen tôi lại đưa tay vào ngăn bàn nhưng... trống trơn. Tâm trạng bất ngờ, thất vọng, chóng chệnh cứ trào lên trong tôi. Thú thật, cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa quên được cái cảm giác hụt hẫng lúc đó. Sự thiếu vắng đột ngột của bài thơ làm tôi trống trải đến ngơ ngác. Thực ra trong thâm tâm, tôi định bụng ngày hôm sau, khi vừa tròn 1 tháng (kể từ khi xuất hiện bài thơ trong ngăn bàn) tôi sẽ hỏi âm lại để tìm hiểu rõ hơn người đã gieo vào tâm hồn một cô gái mới lớn như tôi những rung động đầu đời trong trẻo đến thế.

Ngày buổi chiều hôm đó, vừa ở trường về nhà tôi nghe thấy bố mẹ và những người hàng xóm bàn tán xôn xao về cái chết nghiệt ngã của gia đình Lưu Quang Vũ và Xuân

Quỳnh. Sau đó là những bài thơ của Xuân Quỳnh và Lưu Quang Vũ được bố tôi sưu tập lại với mục đích viết đăng bài tưởng niệm. Tôi bồi hồi lật giở... và không tin nổi, trên tay tôi là bài thơ "Thơ tình cuối mùa thu" - thì ra bài thơ tôi được đọc 29 ngày qua là một trong số những bài thơ hay của thi sĩ Xuân Quỳnh mà ai đó đã mượn lời tặng tôi. Và cũng kể từ hôm đó bài thơ đã không bao giờ xuất hiện trong ngăn bàn học của tôi nữa. (Sau này tôi còn biết bài thơ này đã được nhạc sĩ Phan Huỳnh Điểu phổ nhạc).

Suốt 20 năm qua, "Thơ tình cuối mùa thu" luôn song hành trong miền ký ức của tôi và cũng là 20 năm tôi không biết về người đàn ông yêu thơ và thâm yêu tôi (tôi chắc là như vậy) - đó là ai? Khi viết những dòng này tôi luôn nghĩ đến một điều: biết đâu sau khi bài viết được đăng, tôi sẽ gặp người đã gửi gắm tình cảm của mình qua bài thơ của Xuân Quỳnh đến với tôi 20 năm về trước. Có thể lắm chứ! Ai mà biết được...

Ngoài kia những bông cúc loe loe vàng. Hà Nội đã vào thu.

>> NGUYỄN THỊ THANH HUỆ

Thơ tình cuối mùa Thu

Cuối trời mây trắng bay
Lá vàng thưa thớt quá
Phải chăng lá về rừng
Mùa thu đi cùng lá
Mùa thu ra biển cả
Theo dòng nước mênh mang
Mùa thu và hoa cúc
Chỉ còn anh và em
Chỉ còn anh và em
Là của mùa thu cũ
Chợt làn gió heo may
Thổi về xao động cả:
Lối đi quen bỗng lạ
Cỏ lạt theo chiều mây
Đêm về sương ướt má

Hơi lạnh qua bàn tay
Tình ta như hàng cây
Đã bao mùa gió bão
Tình ta như dòng sông
Đã yên ngày thác lũ.

Thời gian như là gió
Mùa đi cùng tháng năm
Tuổi theo mùa đi mãi
Chỉ còn anh và em

Chỉ còn anh và em
Cùng tình yêu ở lại...
Kia bao người yêu mới
Đi qua cùng heo may.